

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 3.

1. FEBRUAR 1930

2. ÅRGANG

Den indiske og kinesiske høstmark

Fra str. Hilda Wergedal.

Kjære venner i Herren!

Hans navn skal bli til evig tid, så lenge solen skinner skal hans navn skyte friske skudd og alle skal velsigne sig ved ham, alle hedninger skulle prise ham salig. Salm 72, 17.

Atter er et år lagt tilbake. Hjerter fylles med lovsang til vår Frelser som så trofast har hjulpet hver dag. Hvad ingen annen i verden kunde, det både vilde og kunden han. Han kommer oss ihu etter sine løfter. Og så godt å vite at han er igår og idag den samme, ja til evig tid.

Er glad at hans navn skal skyte friske skudd her i India også, skjont når vi står ansikt til ansikt med alt som dette folk er bundet i og all deres overtro, så vil spørsmålet trenge sig frem: Er det mulig at hans navn skal skyte friske skudd også her i India?

I flere uker før jul arbeidet vi i landsbyer ute i distrikter hvor vi ikke hadde vært før. Ofte samlet der sig en masse folk. Andre tider satt vi ned og samtalte med de få. Enkelte er svært redde første gang vi kommer til deres landsby. Et av de første spørsmål er som regel får på slike nye steder er: Hvorfor kommer vi? De tror ofte vi er utsendt av regjeringen. Men hvor godt vi kan si det er på Guds befaling vi har gått ut og at dette er den eneste årsak hvorfor vi kommer og forteller om frelsens vei. Mange hører med interesse og er enige så lenge vi nevner bare Guds navn.

Bundet i mørke og trolldom. — Hvad man tror å kunne dø på. I mitt navn skal I utdrive onde ånder.

Men når vi forteller om Jesus som Guds Sønn der tok menneskeskikkelse på sig og blev fjdt som et menneske for å kunne frelse verden, da er det mange som blir rent ergerlig, atter andre ler og regner det for dårskap å tale om Guds sønn.

Hvor sant som Paulus sier, at Jesus korsfestet er for hedninger en dårskap. Dog er også mange grepne av Guds kjærlighet. Men det er sant som de så ofte sier: Dette er nytt for oss hvad dere sier. Vi må høre flere ganger for at vi kan få den rette forståelse, så vi kan tro. Andre igjen setter frem hvad som står skrevet i deres hellige bøker og mener de er like gode som Bibelen.

Skal fortelle noe som søster Jensen og jeg var vidne til i en landsby like ved teltet: En aften vi hadde vært og sett til en syk kvinne, kom vi forbi et hus, hvor en ung pike kom gråtende med en nokså stor kviekalv. Vi spurte hvad det var. Hun kunde vanskelig svare for gråt, men sa: Min far holder på å gå. (Hun mente han var døende.)

Vi spurte henne: Hvad skal du så med den kalven? Hun svarte ikke.

Det var om å gjøre å få kalven inn til den døende mann. Folk som stod utenfor fortalte oss at den døende skulde holde kalvens ha-

lc i sin hånd når, han døde så skulde den føre ham over dødsfloden og siden skulde den kalven ofres til Braminene ved Gangesfloden.

Det må vel sies å være toppnål av mørke og overtro. Det er jo ikke bare noen få som tror så, men millioner dør på dette grunnlag.

Da de hadde bragt kalven ut igjen fikk vi lov til å gå inn. Det var slik skrik. Sønnen kastet sig på gulvet, slo sig i ansiktet og på brystet. Alt var håpløst. De spørger som de der ikke har håp.

Hvor lykkelige vi var som kunde vidne for dem om en levende Frelser og et levende håp. Siden jeg så dette har jeg fått klar forståelse av hvorfor hinduene tror det er en stor synd de kristne gjør når de slakter kuer.

En mann sa en dag: Jeg liker alt hvad dere vidner om Gud. Men det at de ikke tror det er synd å slakte kuer, det kan jeg ikke like.

Ja, som deres tro er, blir også deres liv.

Skal også med det samme fortelle om en kvinne hvis liv vidner om hvordan syke ofte har det i blandt hedningene. I en landsby omkring 20 minutter vei fra vårt telt var det en kvinne hvis begge ben var fulle av verk. Især den ene leggen var et eneste stort

åpent sår. Hennes hus var en falleferdig jordhytte, og ingen hadde no interesse av å hjelpe og gjøre det istand fordi hun ingen penger hadde å betale med. Hun kunde ikke gå men aket sig frem i en sittende stilling. Hun hadde sin bror og svigerinne der, men de gav henne ikke vann engang. Hun levte av det de andre i landsbyen gav henne og når hun kunde aket hun sig bort til åkrene og plukket aks. Hennes klær var bare skidne filler. Ja, de var et syn som man ikke kan beskrive. En dag vi gikk kjennem landsbyen der, begynte hun å gråte og spurte om vi ikke kunde hjelpe henne. Samme dag tok vi mat av det vi hadde og ga henne så hun skulde ha for noen dager til vi kom til et sted hvor vi kunde få kjøpt mer. Men en fire fem dage etter hadde hun aket sig frem fra sin landsby til vårt telt. Vi var jo selv så å si i junglen og hadde bare teltet så vi så oss ingen annen utvei enn å få hus til henne i landsbyen ved teltet. Så gikk vi til en landsby hvor vi kunde få kjøpt mat og tøy for henne. Hvor hun var lykkelig efter at hun hadde fått bad og rent tøy, ren forbindelse på sårene og så lenge vi var der i teltet kunde vi jo hjelpe henne og hun var allerede meget bedre. Men ikke en av landsbyens folk vilde hjelpe henne, ikke røre ved noe som

hun hadde på sig. Fikk ikke lov å renske hennes sår inne i landsbyen. Hun måtte ake sig ut utenfor. Brevet vilde bli for langt om jeg skulde fortelle alle enkeltheter. Men slik er de mange syke behandlet. De kan tale å se dem næsten sulte ihjel istedenfor å hjelpe dem. Hvor sant, de trenger evangeliet. Bed for oss at vi må alltid være istand til å leve Kristuslivet iblandt dette folk og at hans navn må bli æret. Ønsker alle bladets lesere et velsignet nytt år fra Herren. Han er med, han er med, hvilken trøst.

Hjerteligste hilsen fra eders i nåden bevarede søster

Hilda Wergedal.

Fra str. Ida Lorentzen.

Kjære venner!

Gud er god, hans miskunnhet varer fra slekt til slekt og hans frelsesmakt og nåde er ny hver morgen.

Hjertelig takk for bladet, som hver gang gleder oss. Må Gud velsigne de to søstre som var minnet om å sende midler. Jeg tror at Gud ofte taler til sine barn på mange måter. Han vil ikke at vi som har gått ut på loftene skal fattes noe noe, men ha rikelig til all god gjerning. Her har vi intet større begjær enn å se sjele frelses. Gud har lovet at alt annet skal vi ha i tilgift, så vår forventning står til Herren som har skapt himmelen og jorden.

Forts. 4. side.

Trekk fra Spurgeons ungdom.

(Efter Spurgeons biografi.)

Om sin omvendelse forteller C. H. Spurgeon bl. a.:

— Det behaget Gud i min barndom å overbevise mig om synd. Min tilværelse var elendig og uten trøst ved den tanke at Gud kanskje ikke vilde frelse mig. Mitt hjerte var sønderknust. Seks måneder bad jeg og kjempet av hele mitt hjerte i bønn, men fant aldri bønnhørelse. Jeg besluttet da at jeg vilde besøke hver eneste religiøse forsamling som fantes i byen, for å finne salighetens vei. Skjønt jeg akter meget høyt de som prediket, er jeg tvungen til å bekjenne at jeg aldri hørte noen av dem predike et fullt evangelium. Jeg mener med dette: De prediket nok sannheten, mange gode sannheter, — slike som passet for mange åndeligsinnede i forsamlingen. Men hvad jeg ønsket å vite var: Hvorledes kan jeg få mine synder forlatte. Men dette fortalte de mig ikke en eneste gang. Jeg lengtet efter å få høre hvordan en arm synder i

sin syndenød kunde få fred med Gud. Jeg hørte en prediken over: «Får ikke vill, Gud lar sig ikke spotte.» Men denne prediken gjorde byrden enda tyngre. Det blev intet sagt om hvorledes jeg skulde undfly.

Tilslutt kom jeg tilfeldig til et primitiv metodistkapell. Jeg hadde hørt megen tale om disse folk, at de sang så høyt at folk fikk ondt i hodet. Men det gjorde intet til saken. Jen ønsket å vite hvordan jeg skulde bli frelst, og om de sang så mitt hode verket, det brød jeg mig ikke om. Møtet begynte, men ingen predikant kom. Tilslutt kom en mann med et meget magert ansikt op på prekestolen og leste disse ord: «Ser til mig og blir frelst, alle jordens ender.» Han festet sine øine like på mig, og som om han visste alt det som var i mitt hjerte, sier han:

«Unge mann, du er i nød.» (Ja, det var visst jeg var.) Og videre: «Du vil aldri komme ut av den

med mindre du ser hen til Kristus.» Og løftende sin hånd i været ropte han, som jeg tenker kun en primitiv metodist kunde: «Se, se, se! Det er blot å se!»

Å, hvor jeg sprang av glede det øieblikk. Jeg så i det samme frelsens vei. Jeg vet ikke mer hvad han sa, jeg var fylt av denne ene tanke. Likesom i ørkenen, da kobberslangen blev opphøjet, så de bare op til den og blev helbredet. Jeg hadde ventet på å gjøre femti ting, men da jeg hørte dette ord: «Se!» hvilket fortryllende ord det syntes mig å være. Og jeg så, intill jeg næsten kunde ha sett ut mine øine, og i himmelen vil jeg vedbli å se i utsigelig glede.

Under nøie granskning av ordet og under bønn til Herren, blev Spurgeon ledet til den faste forvisning at dåpen ifølge den hellige skrift er neddyppelse i vannet, idet bekjennelsen skjer personlig. Hans far og alle hans forfedre hadde praktisert barndåpen, men efter adskillig brevveksling med sin far følte dog denne sig tilfredsstillet ved at sønnen ikke angrep selve dåps-handlingen, eller vilde disputere

over de enkelte punkter, men at Spurgeons beveggrunn var høi og hellig.

Det siste brev Spurgeon skrev om denne sak er datert 1. mai 1850. Deri heter det: «Dersom jeg kjente mitt eget hjerte, da tror jeg nok jeg vil finne, at min fornestemste følelse er at frelsen ikke er av menneskene — at ingen gjerning, hvor hellig denne er, vil i ringeste måte medvirke til å frelse min sjel, at hele verket er av Guds kjærlighet og nåde, og at frelsen alene skjer ved Guds kraft.»

Foreldrene vilde ikke hindre ham i å følge sin overbevisning og 3. mai lot Spurgeon sig døpe.

En eldre prest, hvem Spurgeon bad om tillatelse til å benytte hans kirke, overfuste ham med grove bemerkninger om hans grovforbørlighet. Han fikk dog tillatelsen.

Under prekenen satt den gamle prest under prekestolen.

Spurgeon leste op teksten: «Grå hår er ærens krone...». Her stanset han og innskjøt: Det er dig ikke alltid tilfallet, ti mangen mann med grå hår kan ikke holde sin tunge i tømme, og mangen mann med grå hår har

ikke lært de simpleste regler for høflighet. — Men, fortsatte han teksten: «Når de er vunnne på rettferdighetens vei — ja, da er de grå hår en ærens krone — og de røde da også forresten.»

Efter prekenen kom den gamle prest opover trappen til prekestolen, slo Spurgeon gemyttlig på skulderen og sa: «De er den mest impertinente hund som noensinne har bjeffet fra en prekestol!»

Men fra det øieblikk var de to gode venner.

Spurgeon besøkte ofte de nærliggende landsbyer. En dag han skulde besøke et lite sted for å holde møte, brøt der løs et forferdelig tordenvær og regnet strømmet ned så veiene blev helt ufremkommelige. Men Spurgeon gav ikke op av den grunn. Han trakk støvler og strømper av og fortsatte sin vandring frem til bestemmelsesstedet. Folket hadde latt sig skremme av uværet og holdt sig hjemme. Den nidkjære unge predikant løp da barbert fra hus til hus og trommet dem sammen til møte.

Man kan herav se at han ikke skånet sig selv. Men unektelig skånet han heller ikke andre.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite og utkommer hver 1. og 16. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Postboks 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Til misjonens venner.

Br. Gustav Larsen, Oslo, kasserer for Desmond-misjonen, har sendt oss et brev hvori han meddeler at han har hatt et slemt tennebrudd og det ser dessverre ut til å bli av lang varighet. Han forespør av den grunn om der blant vennene skulde finnes noen med hjerte for saken som kunde påta sig arbeidet som kasserer. Grunnet sykdommen mener br. Larsen at han ikke kan skjette hvervet tilfredsstillende, slik som han helst vilde.

Vi tror sikkert der blandt vennene finnes noen broder eller søster som med glede vil påta sig dette ekstraarbeid i Herrens tjeneste. Overvei saken innfor Herren, og hvis du vil påta dig arbeidet så vær snill og skriv til br. G. Larsen, adr. Fosveien 12, Oslo.

Hvem vil hjelpe?

Broder Berger Johnsen, der har arbeidet iblandt indianerne i Argentina i 19 år er for tiden meget syk. Som det vil huskes fra hans brev i nr. 1 av M. R. d. å. har han ligget syk ca. 9 uker, men er nu på bedringens vei. For å bli helt frisk er han av doktoren tilrådd å reise hjem til Norge for å hvile sig og samle krefter igjen. Dette er jo ikke så godt for ham og midler trengs også. Nu er det en liten by i Andesbjergene som heter Tilcoira. Den ligger ca. 300 kilometer fra broderens arbeidsfelt og er bekjent som et av Argentinas sundeste sted. Det vil jo falle meget billigere enn en reise hjem. Skulde det være noen av Guds folk som ønsket å hjelpe broderen til å få denne høist påkrevde hvile kan bidrag sendes til Misjons-Røsten, Sarpsborg, og det inkomne vil bli kvittert for i bladet og oversendt broderen. Johs. 3. brev 5, 8.

Misjonsinntekter.

Bergen krets av Det norske Misjonsselskap har f. å. hatt en inntekt av 266,518 kroner. De jevne misjonsbidrag og ofringene viser opdagende tendens.

— Den som ikke har smakt det bitre forstår heller ikke å sette pris på det søte.

— Den korteste og beste veien til vår nestes hjerte, går gjennom Guds hjerte.

Osende lamper.

Følgende er et bruddstykke av en tale av Ola Næsse, holdt ved en avskjedsfest i en indremisjonsforening i Drammens krets:

I er verdens lys.

Lys ja.

Det er det med lyset at det alltid brenner. Det kan ikke reguleres sin flamme — det brenner og brenner bare og lærer sig selv op.

Og I er verdens lys. Men det er mange, som heller vil være lamper. Dem kan man skrupe op og ned og pæse lyset efter omstendighetene.

De kommer i selskap, hvor kristendommen ikke står i kurs, og hvor man kanskje kan få ubehageligheter av å være sig sin kristendom bekjent.

Så skruer de lampen ned, flammen blir så liten at den ikke skjærer noen i øinene. De tror at de skal undgå oppmerksomhet på den måte.

Men det gjør de ikke. Når du skruer lampen ned slik, så oser den, og det blir en vennelig oslukt. Og de som man vil ta hensyn til og skruer ned for, de peker på en og sier til hverandre: «Han skal være en kristen, men se, nu tør han ikke — uff, for en feig kar!»

Men en annen gang er «lampe» i selskap hvor det er stas ved å være gudfryktig og bekjenne Herrens navn — ved en fest eller på et møte.

Så skruer de op. Skruer op, så flammen blir så høi og stor, ja står høit over glasset.

Men så oser det igjen. Ofte kunde en ha lyst til å gå hen til en taler og trekke ham i frakken og hviske:

«Skru ned; lampen oser!»

Nei — «I er verdens lys», heter det. Og lyset brenner bare og fortærer sig selv for å lyse.

Vokslys i en krystallkone eller talglys i et fattigmannshjem, det er like godt, stort lys eller lite lys, det er ikke saken.

Bare brenn, brenn, brenn!

Til Misjons-Røsten.

Vil De være så vennlig å sende denne lille gave til søster Ida Lorentzen. Vi er minnet om å sende dette til henne og vi er lykkelige over å få være med i arbeidet for sjæles frelse på misjonsmarken. Gud skal ha takk som er alle gode gavens giver og som gjør oss istand til at både ville og utrette etter sitt velbehag.

Snart så kommer lønningsdagen og kroningsdagen, pris skje Gud, Halleluja! Vi er her to søstre som er lykkelige over at Gud har frelst oss og sett oss blandt den flokk som er utenfor leiren og får bære hans navnere for siden å helliggjøres med ham innenfor Perleporten. Høiløvet være hans helgelige navn!

Hilsen med Esaias 52, 7—15. Eders i Jesus alltid blivende Pernille Holmen og Synnøve Finden.

Til den vesle kinesergutt som gjerne vilde på skolen, og hvis foreldre begge var blinde, har vi fra br. J. Hellstrøm, Oslo, motbøtt 30 kroner.

Vi sender begge søstre og broderen vår hjerteligste takk for pengene, hvorfor vi herved kvitterer.

Sangen og navnet er Jesus.

Jeg vet om et navn.

Det stiller hvert savn.

Det lindrer hver smerte

i sorgtrygnet hjerte.

Det hjelper i noden.

Det trøster i døden.

Det lyser fra vugge til grav,

som fyrblink på stormende hav.

Jesus er navnet, helligt og stolt.

I kraft av dette jeg bliver

renset, bevaret, fra verden ført bort.

Som solen det til mig smiler.

Jeg vet om en sang.

På hjertebunnen sla's teieenc av.

Stundom den lyder som fjellbakkens sus,

stundom som havet i brenningens brus.

Den løfter mig opad når sjelen er trett,

den bærer mig fremad så veien blir lett.

Mens dagene går, i sjelen den klinger

den løftende sang som freden mig bringer.

Jesus er sangen som lyder i hjertet,

den løser de bindende bånd.

Ved tonene svandt hvad mig tyngtet og smertet,

for tonene er Guds egen ånd.

Arendal 20-1-1930.

Knut A. Høyer.

Søstr. Johnsen og Pedersen har opatt arbeidet i Peking.

Inderlig kjære misjonsvenner.

Guds fred!

Det vil sikkert interessere mange kjære venner i Norge å høre litt om hvordan Herren har ledet oss siden vi kom ut til Kina, og vil da sende en liten hilsen gjennom «Misjons-Røsten». Det blir jo ikke mulig å få skrevet brev til hver enkelt av våre kjente, selv om vi aldri så gjerne vilde. Dog rett som det er kommer vi så den ene og så den annen ihu, og håper at også dere gjør det samme med oss.

Det har under alvorlig bønn og faste blitt klart for oss at Peking er det sted Herren vil ha oss, og da vi var sikre i saken gikk vi straks igang med å få leid et passende sted til misjonsstasjon. Etter noen dagers søkning kom vi til et sted, hvor vi begge med en gang følte at her var det plassen vi skulde ta. Leiekontrakten blev skrevet og sendt til myndighetene, og det hele gikk fort og greit, og så flyttet vi inn. Det første som blev kjøpt var bøtter, såpe, soda og skurefyller, for her måtte det en radikal krig til mot årtieres gammel smuss og urenslighet. Det var lag på lag, og når man trodde man var vel igjennem, lå det bare et nytt lag under, men tilslutt begynte det dog å lysne. På veggene var det hundrevis av merker på at veggedyr hadde sitt hold innenfor et sted, og i alle kroker var det rottehull. Veggene blev så vasket godt med lysoplysning, og hvert rottehull fikk en blikkplate spikret over sig. Derefter blev alle vegger og takenten papirtrukket eller kalkvasket, noen gamle møbler blev inn-

kjøpt, og nu har vi fikset opp så vi synes vi har det både koselig og festlig. Ja, Gud er god.

Er så glad at vi blev ført just til dette sted, og flere har uttrykt sin glede over at det har blitt en misjonsstasjon her, da stedet ligger meget sentralt, dert lang fra andre misjoner. Vi har fått et pent sollyst lokale, og vår stadige bønn er at Herren må uttømme strømmen av velsignelse over alle som måtte komme inn der, så skarer kunde bli ført ut av hedenskapets mørke og inn i Guds underfulle lys.

Ja, vi priser Gud for alle anledninger han gir til å bringe dette herlige budskap til menneskene. En av de mange dører som er opplått nu er fengselsarbeidet. Noen kjære venner, Hansens, (amerikaner, dog han er født i Tønsberg) har begynt dette arbeid, og også vi skal få lov å komme inn.

Var igår og hadde vårt første møte blandt kvinnene i Pekings største fengsel. Må si det følte rent underlig. Det lå ganske langt utenfor en av Pekings byporter. Murene var så lange, så det så ut som en stor by skulde ligge innenfor. Da vi kom inn gikk det mannlige fanger og gjorde tungt arbeid. De var lenket sammen to og to med en lang lenke som var festet rundt den enkeltes liv. En opsynsmann gikk etter for å passe på. Da vi hadde gått et stykke kom vi til en tykk jernport. Over stod skrevet: kvinnefengsel. Da vi hadde hamret på en stund kom det en kineser kvinne i uniform og lukket op for oss. Vi blev så ført

ORD FOR DAGEN.

Ve'signet er den mann som har tro på Herren, og hvis tilid Herren er

inn i kvinnenes arbeidsfelt møtet skulde holdes. Gikk nem lange stenkorridorer fangerum på hver side. Fangenes navn stod på små kort på jerndørene inn til cellene. Kunde godt titte inn i dem, og var lange og smale, med jordgulv. Det finnes ikke en dem selv ikke på det hårdene av vinteren blir de opfyrt, og frøs så vi skal allerede nå

Fangene hadde hver sine senger, det vil si noen bord på et krakker, med en ganske tykt vattmadrass over og et tykt teppe. Inne i arbeidssalen var mer enn hundre kvinner samlet. Noen satt og sydde kinesiske skosåler, andre satt på benke som var satt inn for aleidningen. De smilte da vi kom inn. Det var kvinner så si i alle aldre, fra over 70 år og ned til 20 års alderen, ja jeg så en på som ikke kunde være mer enn 14—15 år. Noen sitter på flere andre for en kortere tid, en del sitter der fordi de har stått barn og solgt som slaver eller stygge øiemed. En hel del av disse fanger er nu blitt meget interessert i evangeliet, og flere er blitt frelst og døpt. Det var rebarb å vidne for dem. Gud

Ånd var mektig nær. Hadde så instrument med og spilte sang for dem, og de lyttet med begjærighet. Ja, det var herlig stund tross de triste omgivelser, og vi er så glad at vi få komme oftere og vidne for dem. Elskede venner, be også om denne viktige gren av arbeidet og husk oss og alle Herrens vänner herute i Kina. Her er fra dem uro og krig, for ikke å tale om hungersnød i mange provinser. Må Gud forbarme sig om dette arme land.

Kjær hilsen til alle venner! Gode snart få høre fra dere.

Eders i Herrens tjeneste lykelige søstre

Inga Johnsen og Signe Pedersen.

La mig høre din røst

Holmsbu 20—1—30

Det er et ord i Høisingen som er blitt så levende for mig, nemlig 8, 12: «O du som bor i haven. Venner lytter til din røst; la oss høre den!»

Det er bruden og brudgommen det tales om i nevnte vers i brudgommen ber om å få høre brudens røst. Det er mange stier i de troende forsamlingsdag. Mange vil gjerne fortelle det som er leit for vennene, — hennes tale til bruigommen.

Man har så lett for å bli oplyst med det man ser og hører. Og i som hjertet er fullt av løper man over med. La oss derfor kjære tale til h. a. m. Det den røst brudgommen vil høre, ber vi ikke og vidner ikke om «for vennene», men for ham som er brudgommen! Da vi blir det den rette blangen i røst.

Har nu vært her omkring Det men og virket en tid og det er med. Man kan merke en hunger blandt vennelokkene

BA
— Fritt
U
På de

400
Bladet

Sønd

FRA S

En

Fikk

noen tan

og hilsen

kjente, s

veien til

herlige d

en fullk

Det står

Sønnen

virkelig

Tror det

ting klar

antagelig

Tim. 4. k

og lykkel

ter hans

mange av

frydet sig

kolde og

andrer jo

Gjenkoms

Gud. Det

for oss, s

vært mål,

under Te

Ti da bli

BARNERØSTEN

Fritt evangelisk barneblad. Utkommer hver uke.

På det nye år har vi allerede motatt

400 nye abonnenter!

Bladet koster kr. 1.50 for året. Søndagsskoler stor rabatt.

FRA SPREDTE FELTER

En hilsen til Guds folk. Fikk etter lyst til å nedtegne noen tanker angående Guds folk, og hilse på venner, kjente og ukjente, som er medvander på veien til Zion. Kjøpt ifra jorden herlige del. Det er velsignede å eie en fullkommen Frelser i Jesus. Det står jo så herlig: «Får da Spinnen frigjøres eder, da blir I virkelig fri.» Joh. 8, 36. Halleluja. Tror det er meget viktig å ha alle ting klare nu i denne tid. Da vi antagelig lever i opfyllelsen av 1. Tim. 4. kap. Jesus kommer snart, og lykkelig hver den som forventer hans gjenkomst. Men hvor mange av dem som var med og frydte sig i dette, er ikke idag kolde og likegyldige, men det forandrer jo ikke Guds plan og Jesu gjenkomst det minste. Ære være Gud. Det er isannhet om å gjøre for oss, som har satt himlen som vårt mål, aldri å ta oss sitteplass under Terebinten. 1. Kong. 13, 14. Ti da blir vi ihjelslagne på veien (24. vers). Er så glad over å eie en hel Jesus — en hel bibel. Det er så mange som deler begge deler, og livet blir derefter. Uttrykket i deres ansikter vidner imot dem, og sin synd kunnngjør de som Sodoma og de døpjer den ikke. Es. 3, 9. Gleden i Herren er vår styrke. Gud gav oss ikke motløshets ånd, men kraft og kjærlighets og sindighets ånd. 2. Tim. 1, 7. Les også 5. Mos. 20, 8, så skal du få se. Ja, du har vel lest Sam. 63, 2? Gud, du er min Gud. Halleluja. Det er først når den sak blir klar for oss, at vi inntar stilling med vår Gud. Ja, det er virkelig om å gjøre for oss alle å ha en stor Gud, og se det er muligheter hos ham, ti da vil vi synge troessikkert av hjertet:

Ve i hvor ingen vei kan finne, Råd hvor alle rådløs er. Nok for himlen, nok for jorden, Nok for evig Jesus er. — Schib. 89.

Hjertelig hilsen til alt Guds folk fra en i Jesus tilfredstillet broder. F. t. Råde 20—1—30. H. I. Ersrud.

På evangelie-ferd. Til «Misjons-Røstens lesere!» Guds fred og rike velsignelse i det nye år. Vil fortelle litt fra min siste reise som begynte 31. oktober 1929.

Turen gikk da til Sanderst. i Spr-Odalen, hvor det også er noen som kjenner Herrens navn, som er et fast tårn hvortil den rettferdige løper hen og blir bjerget. Ordspr. 18, 10. Broder og søster Haug har i mange år velvilligst stillet sitt hjem åpent for det glade budskap, evangeliet, som er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Rom. 1, 16.

Efter noen dagers forløp måtte vi skilles og reiste så innom Ski hvor vi hadde et deilig møte sammen om vår dyre Gjensøer. Ja, det er sant som sangeren sier:

«Der aldri var noen som Jesus på jord, så medynksfull, kjærlig og mild.» — David er enig i dette, han uttrykker det i Salm. 40, 6: Herre, min Gud, du har gjort dine undergjerninger og dine tanker mangfoldige mot oss; intet er å ligner med dig; vil jeg kunnngjøre og utsi dem, da er de flere enn man kan telle dem. Moses sier så deilig i 5. Mosb. 33, 26: Ingen er som Gud, o Jesurum! Besøkte også Askim hvor Herren gav oss høitidastunder om sitt eget ord. Vi leste en kveld tilsammen beretningen i 1. Mosb. 21. kap. og gledet oss ved tanken på at snart skal basunen lyde og vi skal se ham som han er. Ja, la oss holde ut i troskap mot ham. Han skal nok finne dig som er ute på høstmarken i Kina, Afrika, India, ja, over den hele jord. — «Blot vi Herrens navn i skjoldet vårt.» Siste søndag vi var sammen der, brøt vi brødet og Guds kjærlighet brente i våre hjerter, og Jesus blev enn mere stor for oss.

Reiste så til Mjøndalen og virket der en 3 ukers tid. — Det føltes så åpent å utdele Guds levende ord til folket der, da det er blitt kjert for dem. Ja, profeten sier: «Jeg fant ditt ord og jeg å t det og det blev mig til hjertets fryd.»

Var også innom Drammen på to møter. Gledet mig over at Gud har lagt noen til menigheten der, idet endel har latt sig frelse. Ap. gj. 2, 47. Vil også — næst Gud — få takke vennene jeg fikk lov å besøke i det år som svant. Og ønsker Guds rike nåde over venneflokkene.

Broderhilsen
Harald Bystveen,
Iseng st.

Misjonsbidrag.

Opgave over innkomne midler i året 1929 til misjonærene Ruth Pedersen og Ester Pettersen, Kina.

Ved Alfred Lie, Skotselven ialt kr. 290, fra vennene i Heggedal 420, fra Martinsen, Arås, Røyken, 40, ved Laura Johnsen, Sande, Vestfold, 150, fra fru Keilhau, Oslo, 89, fra Engeseth, Volda, 5, fra Ellertsen, Drammen, 10, kollekter i Oslo ialt 1018.29. Tilsammen kr. 2,022.29.

Opgave over innkomne midler i året 1929 til misjonærene Ruth Pedersen og Inga Johnsen, Kina.

Fra fru Fjalestad, Sauland, kr. 13.50, fra Sigveit Grasbekk, Amotsdal, 20, fra en søster, Sætre, 10, fra vennene på Nøtterø, 50, fra Betanija, Arendal, 100, fra Salem, Mjøndalen, 50, fra evangelist Petra Larsen, ialt 132.40, fra en søster ved mis. Kari Heyer 50. Tilsammen kr. 425.90.

Hvis noen skulde bli minnet om å sende søstrene noen oppmuntrende linjer på det nye år er deres adresse følgende:
Ruth og Ester: Hsuan Hua Fu, via Peking, N. Kina, og Signe og Inga: 80 HsiChiao Min Hsiang, Peking, N. Kina.
Med hjertelig takk til hver enkelt av bidragsyderne ønskes dere et velsignet nytt år.
Broderligst
Th. Wessel,
kasserer,
Arendal.
Her i Arendal har vi hatt det riktig godt i den senere tid, skriver en broder bl. a. i brev til oss,

Hvem sier folket at Menneske-sønnen er?

Matt. 16, 13—17.

Dette spørsmål fra Jesu egen munn har alltid vært og vil vedbli å være det mest aktuelle spørsmål for menneskeheden. Og for hver enkelt er det i dydene forstand en livsbetingelse å ha det på det rene og kunne gi et absolutt svar på dette spørsmål. Vår fremtid og vårt håp om evig salighet avhenger herav. Hvem sier du at menneskesønnen er?
Ransak eder selv, om I er i tro. Prøv eder selv! 2. kor. 13, 5.

Jesu hadde overfor disiplene holdt en forhandlingstale om å ta sig iakt for farisæernes og sadducæernes lære. Efterat de nu var kommet til Caesarea Filippi var det at Jesus rettet ovenstående spørsmål til sine disipler. Spørsmålet tilskiter vel å bringe deres tro på ham til klar bevissthet, før han skulde forlate dem efter endt gjerning.

Svaret viser at meningene på den tid var delte. De trodde alle at Jesus var en forløper for Messias. Noen mente det var døperen Johannes, andre Elias, andre igjen Jeremias eller en av profetene.

Vender man blikket utover «kristenheten» idag finner man igjen den parallelle linje i opfatningene.

Hvad sier «folket» av idag? Det kan være av interesse å se litt på de forskjellige lærebegreper om hvad Jesus Kristus er for de forskjellige samfund:

Modernistene finner at Jesus var en «idyllisk skikkelse» og verdens største etiske lærer. Det menneskelige i Kristus var guddommelig og det guddommelige menneskelig.

Jesus Kristus er ikke Gud, men kun et guddommelig ideal, lærer Chr. Science.

Spiritistene holder Jesus som en høit begavet mellemmann eller «megler». Deres lære om ånd-

Herren har velsignet oss storlig! Br. Daniel Nilsen har virket her i lengere tid før jul og vi ventet ham igjen nu snart. Hjertelig broderhilsen med Titus 2, 11—14.

En broderhilsen fra Oslo. Da undertegnede har lest deres misjonsblad tillater jeg mig å sende en liten hilsen til det herfra Oslo. Jeg synes meget godt om bladet og må Herren signe det fremdeles. Det skulde være ønskelig om hvert hjem hadde det. Et blad som er upartisk og som fører en ren bibelsk lære skulde alle ha som en kjærkommen gjest i sitt hjem. Det var å ønske at folk mere fikk øinene op for det som er sannhet og rett og fullt ut bibelsk; nu i denne tid som det er så megen lærestrid og partier rundt om, slik at man ikke skulde se sig bedraget, når det avgjørende øieblik kom for den enkelte.

Ja, her i Oslo er det megen virksomhet og mange forskjellige lokalforamlinger, men om alle disse bekvemmere lever det skjulte livet med Gud, det er et annet spørsmål. Herren kjenner sine og kjennes

brøt vekkelsen ut, og jeg er en av dem som med Ære være Gud for det. Og siden den tid har Herren bevart mig. Under baderens ophold her er også min bustru og hennes mor blitt frelst. Ja, Herrens vele er underlige. Flere andre har også funnet Jesus på disse møter. La oss være tro inn til døden, så skal vi få livsens krone. Med broderhilsen
Louis Andersen.

Den Hellig And's fylde

Og jeg sender her over eder det som min Fader har lovet; men I skal bli i byen inntil I blir ikladd kraft fra det høie. Lukas 24, 49. Gud har utgitt sin And, den Hellig And, denne himmelske kraft og salvelse som driver vidnesbyrdet om Jesu død og oppstandelse frem. Den Hellig And gjør Jesus stor og usigelig herlig for våre hjerter. Han skal herliggjøre mig, ti han tar av mitt og forkynner eder. Joh. 16, 14. Den Hellig And har alltid klare bibelske linjer som den følger, og det er Guds ord. Jesus av Nazaret var salvet av Hellig Anden uten mål; han avskaffet djævelens gjerninger i oss og så har han fylt oss med sin And at vi skal vandre i hans fotspor. La oss som er Guds barn åpne helt for Andens fylde, da blir det liv i de døde ben, Jesus blir æret. Forsoningen og oppstandelsen kommer frem. Nådegavene får igjen sin plass i menigheten. Det er kraft Guds folk trenger til å stå for Herrens åsyn i denne onde tid. La oss gå brudgommen innøst med hjertet fylt av den Hellig And, dette himmelske, guddommelige liv. Derfor sier Paulus: La eder fylle av Anden, så I kan fylles til all Guds fylde. Efeserne 3, 19.

K. Karlsen.

Peters svar kom umiddelbart, hans forstand eller vilje, men ved at Faderen i himmelen hadde åpenbart det for hans hjerte.

Og slik også med hver enkelt som gir avkall på sin egen fornuft eller styrke, og i barnslig tro griper det evige liv, hvortil vi alle er kalte. «Dette er det evige liv, at de kjenner dig, den eneste sanne Gud og ham du utsendte, Jesus Kristus», Joh. 17, 3. Og alle dem, som tok imot ham, dem gav han rett (makt) til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. Disse er ikke født av blod, ei heller av kjøds vilje, ei heller av menneskelig vilje, men av Gud. Joh. 1, 12—13.

Arne J. Larsen.

Br. Wangberg

ligger for tiden syk i Trondhjem. Han er nettop kommet hjem fra en tur til Skotland med evangeliet. Broderen har mange venner der og det er visstnok fra England og Skotland han har fått det meste av midlene til arbeidet i Nord-Norge.

Misjonsvirksomheten blandt lappene begynte han og hans hustru i 1903. Det har båret rike frukter og vært til stor velsignelse. Det er da også anerkjent av alle som har kjennskap til det. Et bevis på dette er at han — skjønt han er dissenter og troende døpt — får lov å tale i kirkene i Nord-Norge. I Tromsø har han også bygget et stort og prektig misjonshus hvor de har evangeliske møter. De har også en stor søndagsskole med ca. 150 barn.

Vil derfor herved få gi Guds folk, som kjenner sig minnet av Gud, anledning til å hjelpe broderen økonomisk. Efter et langt liv i mesterens tjeneste vil det være oppmuntrende for ham å se at han ikke er glemt. Det trenges midler til virksomheten og vi kan bli medarbeidere for sannheten på denne måte.

Send derfor ditt bidrag, stort eller lite, til undertegnede. Innkomne bidrag vil bli kvittert for i Misjons-Røsten og oversent broderen.

Bed at Herren må styrke broderen til legemet.

Med broderhilsen
Gustav Iversen.
Boks 32, Sarpsborg.

Den indiske og kinesiske høstmark.

Forts. fra 1. side.

Her i Kina er alt så urolig. Krig bestandig, men tross alt har Gud lagt en fred i hjertet, som verden ikke kan gi. Når Gud er med, hvem kan da være imot? Ser at det gjelder å arbeide mens det heter idag.

Nu er som bekjent N. P. Rasmussen kommet igjen, hvilket jeg er meget glad for og føler ansvaret lettet. Det vil nu bli mer tid til landsarbeidet igjen. Det er mange langtede sjeler som vil høre. Gud er god og over alt roper: Kom. En familie har åpnet sitt hjem og bedt oss sende noen som kan holde møter der og lære deres barn. Selv har de ikke råd til å holde evangelist, så jeg har lagt saken frem for Gud. Be med oss, kjære venner.

Vi har hatt mange besatte i vår midte, som Herren har løst og satt i herlig frihet.

Vil denne gang fortelle litt om hvad Gud har gjort for en familie:

For 7 år siden blev en kvinne syk og besatt og kom til misjonsstasjonen og blev frisk ved bøn. Hun uttalte at hun vilde tro på Jesus, men det blev ingen seir. Nu ifjor blev hennes brors hustru besatt. Hun kom også til stasjonen og blev bedt, selv om hun av og til var uklar. — En av dagene var de uforsiktig med soveplassen, så de begge blev gassforgiftet. Om morgenen kalte vi på dem, men de svarte ikke. Døren var stengt, så vi måtte bryte den op. Da vi omsider kom inn var de begge mer døde enn levende. Vi fikk dem ut i den kolde luft og efter en tids arbeid fikk vi liv i dem igjen. På dager efter reiste de hjem, fullkommen friske. All ære til Jesus.

Førstnevnte kvinne fortsatte imidlertid å leve i skjult synd og gikk derfor ingen nær i sin vandrings. På måneder efter var hun igjen uklar og verre enn før. Hun raste natt og dag og var ikke å få til å spise. Men Jesus har jo ikke satt noen grense for hvor ofte vi kan komme for hans åsyn. Og priset være hans navn, denne gang blev det seier i Lammet blod og i kraft av det ord Jesus har vidnet. Ved megen bønn og kamp blev kvinnen fri og løst, idet hun bekjente den store synd hun lå under for. Røten var nu oprykket og hun drog hjem med glede, prisende Gud. Og folket så den store forandring som var skjedd.

Med djæveln var ikke tilfreds, han søkte efter rum, og fant plass i svigermorens hjerte. Kjære venner, la oss huske på dette: Gi ikke djæveln fred. — Den onde tok ikke alene freden bort fra hennes hjerte, men så henne også med blindhet så hun ikke kunde se. — Enkelte ganger vi bad for henne, kunde hun et øieblikk få synet. Men bestandig så den onde ånd gjennom henne: «Kan I ikke la mig ifred, hvor skal jeg gå hen?» — Priset være Jesus for Golgatha-seiren, den er vår om vi bare vil ta den i eie. Alt er av nåde og tro. Hvor dyrebart at Jesus kom for å løse de bundne og sette de plagede i frihet. Om vi bare hadde mer tro skulde vi se ennu større ting. Underbart å være et Guds barn, og det er ennu ikke åpenbaret

hvad vi skal bli. Tenk når vi skal se Jesus som han er; hvilken herlig dag i vente. Det gjelder hver tid og stund å våke så vi kan være rede i hans tilkommeelse. —

Vi har også en ung mann som står litt tilbake og ellers har lite for sig. En dag tok politiet hans lange hårpisk av med makt, og herover blev han så rasende at man måtte binde hans hender og føtter. Slik stod han bundet ute på gårdsplassen. Han spiste ikke og blev dårligere for hver dag, og blev tynn og ussel. Han blev heller ikke vasket og idetheletatt ikke tatt hensyn til, skjønt han var fatt og velstillet hjem. Tilsatt kom man til vår misjonsstasjon og bad om hjelp. Vi løste ham i Jesu navn og han var fredelig.

Vi har hatt mange besatte i vår midte, som Herren har løst og satt i herlig frihet. Vil denne gang fortelle litt om hvad Gud har gjort for en familie: For 7 år siden blev en kvinne syk og besatt og kom til misjonsstasjonen og blev frisk ved bøn. Hun uttalte at hun vilde tro på Jesus, men det blev ingen seir. Nu ifjor blev hennes brors hustru besatt. Hun kom også til stasjonen og blev bedt, selv om hun av og til var uklar. — En av dagene var de uforsiktig med soveplassen, så de begge blev gassforgiftet. Om morgenen kalte vi på dem, men de svarte ikke. Døren var stengt, så vi måtte bryte den op. Da vi omsider kom inn var de begge mer døde enn levende. Vi fikk dem ut i den kolde luft og efter en tids arbeid fikk vi liv i dem igjen. På dager efter reiste de hjem, fullkommen friske. All ære til Jesus.

Det er underbart å se Herrens gjerninger åpenbaret i vår midte til forløsning og befrielse.

— En gren i arbeidet er også en liten dagskole som jeg har åpnet i en fhv. bibelskole som stod tom. En velsignet ung mann med kjærlighet just for dette arbeid er lærer. Undervisningen består vesentlig i å lære barna om Jesus. Alle har det nye testamente og en liten sangbok. De har lært adskillige skriftsteder og sanger. Om søndagene får de imellem syngte, til stor glede for de som hører på. Alle har lært Fadervår. Det undervises også i skrivning og regning. Skolen har vært holdt oppe halvannet år. Om trent halvparten av elevene har troende foreldre. Tre hjem er kommet med ved at deres barn har gått hjem og bedt dem selv komme og se.

En av barnas mødre var håpløst syk. Antagelig var det tubertler. Etter få dager var hun fullstendig helbredet og deltar nu trofast i møtene. Ja Gud er god, han vet råd for alt. Det som intet er har Gud utvalgt sig for å gjøre de store og mektige til skamme.

— Vi går frem i Jesu navn, stolende på hans evige løfter som holder i prøvelsens stund og under alt som vi møter på vår vei. Og under vandrings fremad hører vi en røst som sier: Frykt ikke, se dig ikke engstelig om, jeg er Herren din Gud. — Ja, pris og lov, frykt er ikke i kjærligheten.

Hermed de beste hilsener til alle «Misjons-Røstens» lesere med ønsket om et velsignet nytt år fra vår Gud som er rik nok for alle som kaller på ham. Amen. Eders i Mesterens tjeneste søster Ida Lorentzen.

Det verste av alt oundt.

Man spurte engang en gammel menneskekjenner hvad han fryktet mest her i verden. Uten å betenke sig svarte han med beveget stemme:

«Det jeg frykter mest her i verden er et simpelt menneskes tunge. Sammenlignet hermed anser jeg ville dyr og døden som gode venner.»

FOR FAMILIENS YNGSTE

HVAD HAN VALGTE

Ved Nigerfloden utbrøt der en forfælgelse mot en menighet av kristne negre.

En av de hedenske høvdinger grep noen unge kristne og gav dem valget mellom å ofre til avgudene eller dø.

Blandt dem der blev grepet var en høvdings sønn ved navn Jonathan. Han måtte stå og se på hvorledes de andre kristne ynglinge blev kastet på bålet.

Så kom turen til ham. Høvdingen håpet på at Jonathan skulde gi efter.

«Hvad velger du så?» ropte han. Avgudsalteret på den ene side, bålet på den andre.

Jonathan så høvdingen rett inn i øinene.

«Jesus har tatt mitt hjerte i besiddelse. Jesus har satt en lås derfor. Jesus alene har nøkkelen til det.»

Så gikk han smilende i døden.

GLEDE OVER Å KOMME HJEM.

En olding og en skolegutt satt sammen i en jernbanevogn. Guttan hadde vært på feriebesøk hos sin bestemor. Hans far var død, og moren førte husholdningen, som hun ikke kunde gå fra. Den gamle mann der var en stor barnevænn, gledet sig over den beskjede og meddelsomme gutt, og underholdt sig

Jesu offerblod.

Forløsning fra syndens vesen, dens følger og fortjeneste fås kun ved Jesu blod, ved hans reiførlige blod og ved at han i sitt evige liv kraft opstod til vår retferdighet. I forløsningen er syndernes forlatelse.

Jesus «gikk med sitt eget blod en gang inn i helligdommen og fant en evig forløsning».

At offeret er antatt og godkjent beviser evangeliet. Kvittering er bevis for at gjelden er betalt. Evangeliet er kvittering på at syndegjelden er betalt. Det har sin grunn i blodet og er — åndelig talt — dyppet og farvet i det.

Blodet, evangeliet, nåden redder oss fra dommengelen.

Nu er det adgang til Guds nådestol for Jesu skyld. Gud har stillet Jesus Kristus «til skue i hans blod som en nådestol ved troen». Rom. 3.

Forløsningen, syndernes forlatelse, er efter Guds nådes rikdom. Og det strekker til.

Var det dig?

Det var en som så sin falne bror ligge i sitt blod, men som gikk ham kaldt forbi.

Var det dig? Det var en som listet fra sin venn fortrolige meddelelser og som derefter fortalte dem til andre.

Var det dig? Det var en som under broderlighetenens maske drev baktalelsens hemmelige mulvarbeid og røvet dermed sin broder medmenskers tillit.

Var det dig? Det var en som gjorde Arons og Hurs gjerning og holdt Moses synkende hender oppe.

Var det dig? Det var en som i stillhet strøddes solskinn rundt sig på medmenskers vei.

Var det dig? Tenk efter!

Ellig med ham. Efter en stund trådte barnet hen til vinduet og sa: «Nu må jeg stå her og se ut. Herfra kjenner jeg sin her og se ut. Herfra kjenner jeg egen all-rede. Nu er jeg ikke lang; borde fra vår landsby og fra min mor. Hans fine stralle, da han forstille, hvorledes hans mor ventet og vilde glede sig når han kom.»

«Skulde jeg ikke også være som dette barn?» tenkte oldingen i sitt hjerte. Skulde ritt hjerte ikke bank hurtigere av glede, når jeg tenker på hvorledes det vil bli, når jeg kommer der? Har jeg ikke også et vindu, gjennom hvilket jeg kan se mitt hjem? Har jeg ikke Guds ord? Ser jeg ikke et stykke av det himmelske hjemland og hjemliv, når jeg i troen ser det. Jeg har ennu langtfra sett alt hvad det hellige Guds ord inneholder om de himmelske ting, som alt lærer mig til i Kristus.»

BIBELN FØRST

En morgen satt en aktet og velkjent forretningsmann i sitt hjem i Filadelfia. Hans eneste barn, en liten opvakt gutt, låkte på gulvet. Frokosten blev nettop tilaget, og mens mannen ventet på den, tok han dagens avis for å lese i den. Troen reiste sig op fra gulvet, gikk hen til faren og sa, idet han så kjærlig op til ham:

Der er dem som strår ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake, mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11, 24.

Misjonskasserere og adresser for fri misjonærere.

- Kina.**
F. O. SHRÖDER:
 A. Toltnet, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:
 Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
 L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
HJELGA LUNDEBY:
 J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
 Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
 K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT (f. I. Norge):
 Gerda Sivqvand, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
 G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
 Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo
M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
 Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
AGNES og TORKILD RASMUSSEN:
 G. Bergh, Youngsgaten 1, Oslo.
- Alaska.**
CUSTAV NYSETER:
 Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.**
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobseiv.
- DORTHEA KLEM:**
 Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
 Anna Thygensen, Teatergaten 1, Oslo.
- MARTHA HAGA:**
 Jørgen Monsrud, Harestua.
LAPPEMISJONÆR A. VANGBERG:
 G. Iversen, postboks 32, Sirpaborg.
- Argentina:**
BERGER N. JOHNSEN:
 H. H. Sønsete, Otterholdt pr. Bp. Telemark.
SIGURD GRØNVOLD:
 Johan O. Johnsen, Slum...
- India:**
DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN:
 Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen.
FRANCK DESMOND:
 Gustav Larsen, Fossveien 12.
HANS SVENDBERG:
 Form. J. Karlisen, Haldens v. Tistedalen pr. Halden.
GUNHILD ABØ:
- BORGHILD NORDLI:**
 Dronningensgt. 20, Narvik, Norge.
DAGMAR JACOBSEN:
 Sverre Severinsen, Smittedalsveien 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL:
 Jens Jarres, Passchåk p. o. Sørvar.
RACHEL EDWARDS:
 Kontorist O. Langerud, Nummenbanen, Kongsberg.
VALBORG FRANDSEN:
 Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- Afrika:**
P. EVENSTAD:
 Emma Holm, Parkveien 6, Oslo.
TOMINE HOENSTAD:
 Gartner M. Walde, Ibsensgt. 1, Bergen.
INGRID LØKKEN:
 S. W. Bjertræs, Torshov p. o. S.
MARGIT HAARALDSEN:
 Lods Henrik Johansen, Løvenstau vei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSS:
 Constanse Nøstdal, Solheimp. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
 Fru Anna Næsdaal Sydnæssgt. Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN:
 Caspara Sovik, villa Fjedy, Osnes pr. Heggedal.
DEN NORSKE KONGOMISJON:
CHRISTIAN JENSEN:
 Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

NUMMER

Vang

I 1. Tim. at han skriv teus skal vi ferdes i Gud og Kristus hus. Vår var tid være så Hebr. 3. 6.

I 1. Kor. og legemets satte dem s at det ikke at dette kan må vi være kastet Kris kommer vi hverandre. splid bland verre. I Ja lyster og dette blir d sådant liv bibelsk hell re at den s re Paulus f i Kristus, i et dårlig li dem som h se. Vår var ensstemmel og bekjenn le høiere e

Noe vi vår vandr Kap. 2, 1: de oppløftr vrede og med takks godhet mo godhet mo til Gud. I Ordet er v vandrings Hellige ha et rent hos Gud i til ikke å Gud eller må være

han tilkall ste. De s den syke d ham. Det har satt ol gen, og d skal sende gelistene. synd som dette gjør er rundhå danne ting plik. Her i Guds h sen. I. Ko Så ofte s drikker d Herrens d Det skul Merk det den og a Må Herre plass i G er ikke fo menighet.

*) Holdt s Oslo